

La gallina de blancor de neu

Prats de Lluçanès

Ubicació

Comarca: Lluçanès
Lloc/Adreça: Sector sud-oest del terme municipal
Emplaçament A 2100 metres per pista forestal de la carretera BV-4401, punt quilomètric 18'500.

Coordenades:

Latitud: 41.97852
Longitud: 2.00389
UTM Est (X): 417476
UTM Nord (Y): 4647871

Classificació

Número de fitxa 08171-97
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Científic
Titularitat Pública
Fitxes associades:
[Coma del Forn](#)
Autoria de la fitxa Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dv., 29/12/2006 - 01:00

Descripció

La casa de la Coma del Forn es troba dintre de la demarcació de la parròquia de Santa Eulàlia de Pardines, municipi de Prats de Lluçanès. Fa molts anys hi havia uns masovers que van haver de marxar d'aquesta

masoveria, no hi podien viure. El Meliton era un marrec petit quan això va succeir, i de gran solia dir: "Collons, vam haver de marxar perquè a les nits no podíem dormir de soroll, s'hi sentia por en aquella casa".

A les nits els despertava el soroll que sentien a la lliça, es llevaven i no veien res enlloc. Tot estava tranquil, el bestiar jeia, els gossos no lladraven, aparentment no passava res, però moltes nits se sentia aquell soroll que els despertava, sempre el sentien en el mateix punt.

Al cap de poc temps, per si no n'hi havia prou amb el soroll de la nit, va aparèixer un altre motiu de preocupació per als masovers de la Coma del Forn. Cada dia, una estona abans que es pongués el sol, la mestressa tenia el costum de tirar un xic de gra a les gallines i plegar els ous que haguessin post durant el dia. Quan sortia a la porta del galliner amb la falda plena d'ous, enmig del ramat de gallines que menjaven el blat de moro, que feia un moment els havia tirat, hi havia una gallina forastera, més grossa que les seves i molt blanca, de blancor de neu.

Aquesta gallina ni tant sols menjava, només donava un tomb enmig de les altres, seguidament se n'anava cap a la paret de la lliça, es posava davant d'una pedra, que era més gran que les altres, i desapareixia. Això passava cada dia, fins al punt que els masovers de la Coma van prendre la determinació d'anar a viure a un altre lloc per recuperar la tranquil·litat que havien perdut a causa dels sorolls de la nit i de la gallina blanca que eixia i desapareixia de forma tan misteriosa.

La casa es va quedar sense masover, però en poc temps n'hi va anar un altre. Els sorolls de la nit continuaven, així com també va continuar apareixent la gallina blanca. El nou masover es veu que era un pagès d'aquells que estava guarit d'espants. Els sorolls de la nit no el preocupaven gaire.

I pel que fa a la gallina blanca que apareixia i desapareixia, el primer que va fer va ser mirar els moviments que feia. Quan va comprovar que sempre desapareixia al davant del mateix roc, una llosa un xic més gran que la resta de rocs de la paret i d'un color una mica més blanquinós, l'home de la Coma va dir: "En poca estona hauré descobert el secret de la gallina blanca". Només li va caldre agafar el pic i fer saltar aquell roc, li va costar una mica però el roc va caure. Al darrera de la llosa on desapareixia l'endiastrada gallina s'hi amagaven moltes unces d'or.

Es contava que els diners trobats a la Coma del Forn van servir per posar en marxa la sala de ball i un grup de teatre del cafè Rourell, de Prats de Lluçanès. Va passar una època molt dolenta, perquè els homes i dones que anaven en aquest local, tant si anaven a ballar com a fer teatre, organitzaven uns saraus de ca l'Ample, acabaven sempre amb actes pecaminosos, ja fos amb borratxeres, jocs prohibits o desfogament sexual. Això es diu que era degut a la procedència dels diners. Segons les creences de l'època, els diners aconseguits per senyals de por eren diners del dimoni i, per tant, no podien portar res de bo. Per això es deia que el cafè de cal Rourell només hi havia vici, ja que els diners que hi varen invertir per posar-lo en funcionament eren de procedència demoníaca i per això les persones que hi anaven eren uns viciats.

Bibliografia

TORRES, J., Por, màgica i tresors a la Catalunya interior, Farell, 2003

